

Tasanko ei kerro ihmisyydestä nurkat eivät huokaile juorujaan mutta ikkunasta tuleva valo yrittää jotain kuiskailla ehkä kaukaisuuden tarinat, joita en tahdo enää kuulla, haluavat ilmoille päästä Valo, jota yritän säilyttää ei merkitse mitään kalliot, joita meri pahoinpitelee eivät kerro mitään tahdon löytää kiven, jota heittämisen sijaan puhutella haluaisin Veden alla on maailma, sellainen kirkas, jota voisin ymmärtää ellen olisi tässä kaulan ympärillä kuristava napanuora, tai silmät seinässä haluan olla taivaalla, en maalla kaukaisuuden huudot kiidättävät minut tänne missä jokainen on ulkopuolisuutta hyljeksivä olento vailla mannerta Lapsuus kuoli kohtuun en halua edes tietää miltä teistä tuntuu Tämä loputon meri, sen piiskat, jotka rannikkoa hakkaavat ja pohjaton loputtomuus, joka kutsuu, en tiedä löydän sinut lähempää kuin oletatkaan, mutta haluat olla aalto, joka mereen katoaa. minä, vene, joka ei suuntaansa päätä